

[Wilhjelm]

stand om, at han har modtaget eller fået tilsagn om at modtage penge til annoncer fra en udenlandsk magt, og at han har modtaget eller fået tilsagn om at modtage støtte til en politisk pamflet fra en udenlandsk magt. Det hænger han personen ud for i en offentlig redegørelse, hvor pressen og borgerne, der læser den redegørelse, må tro, at det er nogle lovstridige forhold, den pågældende person har gjort sig skyldig i. Dernæst stiller han sig op her og siger, at af hensyn til ytringsfriheden – intet mindre, af hensyn til ytringsfriheden, magen til hykleri, af hensyn til ytringsfriheden – skal man ikke kriminalisere den slags ting. Ministerens parti har både i 1952 og nu igen 30 år efter afvist et helt konkret forslag, som hans egen justitsminister dengang udarbejdede, og hvorefter der ville blive en oplysningspligt om de forhold, som han har belastet en dansk borger på grund af. Når det kommer til stykket, så vil han ikke have den oplysningspligt. Han vil ikke have den, for det vil skade ytringsfriheden, og vi skal ikke kriminalisere. Men det generer ham ikke at hænge en person ud for nogle altså ikke kriminaliserede forhold, som om de var kriminelle, og gøre det med hele den autoritet, som hans ministerium og hans regering giver ham. Det kan jeg ikke betegne som andet end groft uanstændigt.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg har den korte bemærkning til hr. Wilhjelm, at jeg har en fornemmelse af, at det mere er et spørgsmål om at få diskuteret Arne Herløv Petersen-sagen igen. Det tydede det sidste indlæg i hvert fald på. Når hr. Wilhjelm gerne vil have en lovgivning af denne karakter, så synes jeg ikke, han skulle bruge det eksempel. Det er et dårligt eksempel, for Arne Herløv Petersen har jo haft den mulighed, at han frivilligt kunne have opgivet sine kilder. Det er jo en mulighed, folk har, at oplyse, hvem de får disse penge af. Det kunne da være, at netop denne debat inspirerede til, at man satte disse betegnelser på: fra USA, fra Sovjet, og hvad ved jeg. Det kunne man da bare inspirere befolkningen til at gøre. Det er jo frivilligt.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Jeg kan kun sige til hr. Hans Jørgen Jensen, at hensigten ikke har været at drøfte Arne Herløv Petersen-sagen. Det er ikke Arne Herløv Petersen-sagen, der har givet anledning til dette forslag. Det er Ole Espersen-sagen.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Det er næsten for megen ære at få tildelt. Jeg skal for en sikkerheds skyld sige, at det, der står i pressemeddelelsen, har jeg følt mig både berettiget til og forpligtet til at sige.

Hr. Wilhjelm siger nu, at det ikke er Arne Herløv Petersen-sagen, der har ført til forslaget, og det siger hr. Wilhjelm på trods af, at bemærkningerne til forslaget stort set ikke handler om andet end Arne Herløv Petersen-sagen. Jeg vil gerne sige, at en sag af den karakter med den forbindelse, der var tale om, det er ikke et spørgsmål om privatliv, og der må da være ytringsfrihed også for en minister. Han må også have lov til at give baggrunden for den afgørelse, der er truffet. Det må være rimeligt, at han har den mulighed. Den mulighed har jeg benyttet mig af, også fordi et tiltalefrafald uden nogen som helst begrundelse ville være urimeligt i forhold til den situation, der var gået forud, i forhold til de skridt, der var foretaget.

Hr. Wilhjelm siger, at nu har Arne Herløv Petersen ingen som helt mulighed for at få bevist, hvad der er rigtigt, og hvad der ikke er rigtigt. Jeg skal minde om, at vi jo har givet udtryk for, at såfremt Arne Herløv Petersen ønsker en sag ved retten, hvor forholdene naturligvis vil kunne komme frem – og jeg kan ikke se nogen grund til, at det ikke skulle være for åbne døre – så har Arne Herløv Petersen den mulighed. Så påhviler det det offentlige at påvise og bevise, at de skridt, der har været foretaget, har været foretaget med rette. Vi har oven i købet sagt, at en sådan sag vil kunne føres uden nogen omkostninger fra Arne Herløv Petersens side.

Det afgørende for mig er at fremhæve her, at selv om det forslag, der blev fremsat i 1950, blev trukket tilbage, er det ikke sådan, at enhver form for propagandavirksomhed, man udøver i samarbejde med et fremmed efterretningsvæsen, som der var tale om her, dermed er gjort lovlig. Det vil afhænge af en konkret vurdering, således som jeg har sagt det her i dag. Det vil afhænge af en vurde-